

Joyeux Noël!

Afgelopen zondag was ons kerstfeest. De zaal was gezellig versierd. Iedereen was er klaar voor. Het zou om drie uur beginnen... om tien over drie waren er misschien 15 mensen, terwijl er wel 70 stoelen klaar stonden en voor 100 man aan lekkernijen! Jérémie keek bezorgd en vroeg mij: "Gaan we beginnen of niet?" "Nee, we wachten nog even. De mensen zullen komen." Uiteindelijk tegen tien voor half vier was de zaal zo goed als vol met in ieder geval vijftien mensen van buiten af. Hoewel het een best wel een "hutspot" programma was, was het toch een geslaagd feest waarin iedereen zijn hart uitte en waar gasten met hartelijkheid iets van de hemels liefde mochten ervaren.

Met dankbaarheid kijken wij terug op dit feest, ook omdat het helend werkt voor onze gemeenschap, nadat wij een zeer beproevende herfst hebben meegemaakt. De gevoelens van teleurstelling zijn nog niet weg...

Eindelijk was het september en mochten wij ons nieuwe voorgangersechtpaar inzegenen. In het voorjaar had Eric een soort stage bij ons gedaan en dat leek belovend. Deze zomer verhuisde hij met zijn gezin naar Tours. Een leuk en dynamisch gezin met veel talenten. Dus waren we vol hoop en vol van verwachtingen. Maar al heel gauw ging het verkeerd. De communicatie tussen het bestuur en Eric ging helemaal fout, vooral omdat motivaties en intenties in twijfel getrokken werden. Ondanks de verschillende gesprekken en bemiddelingen,

bleven we in een patstelling. Hoewel wij als kerk graag hadden doorgegaan, lukt het ons niet om tot een verzoening te komen en hebben we de samenwerking in november moeten beëindigen.

Waarom ging het fout? Goede vraag. Uiteindelijk kunnen we enkel gissen. De stress van alle veranderingen en nieuwheid in de bediening heeft waarschijnlijk een belangrijke rol gespeeld. Tegelijkertijd mogen we niet de geestelijke strijd vergeten. En we zijn vastbesloten om door te gaan om de gemeente op te bouwen en te ontwikkelen!

De boeken en de brieven in de Bijbel laten ons zien dat het leven niet vlekkeloos is en dat we juist naar de vlekkeloze God kunnen en mogen gaan met ons gebroken en bevleete leven. Op verschillende manieren hebben we dat weer mogen zien. Zoals in het leven van Julie die samen met drie anderen eind juni gedoopt werd. Het was prachtige doopdienst met vier fantastische getuigenissen. Op een zondag eind november vorig jaar kwam Julie met haar dochtertje in de kerk. Na de uitwisseling van namen, vroeg ik haar wat haar in de kerk bracht. Julie: "Vorige week heb ik me bekeerd, want ik heb Jezus ontmoet." Het straalde van haar gezicht af. Een paar maanden later bij haar thuis hadden we het over de doop. Een logische stap voor haar. Julie vertelde: "Zes jaar lang heb ik een

psychiater gezien, nog nooit heb ik me zo rot gevoeld. Nu ik Jezus heb ontmoet, heb ik mij nog nooit zo goed gevoeld." Tijdens de doopdienst getuigde zij van de vrede van God in haar leven en hoe

Jezus haar schaamte, verdriet en pijn op Zich genomen heeft. Inmiddels is Julie naar het zuiden van Frankrijk in de hoop hare nieuwe leven voort te zetten met Jezus en haar toekomstige man.

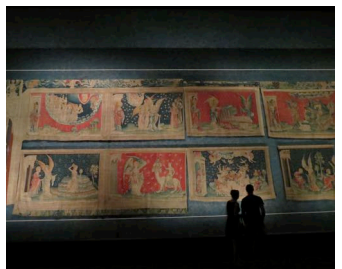

Deze zomer hadden we gehoopt om het gebouw dat we voor de kerk huren te kunnen verbouwen en opknappen, want we hadden eindelijk (maar mondeling) toezegging gekregen. Inmiddels moet ons voorstel weer opnieuw goed gekeurd worden door een nieuwe interim directeur... Dus hebben we onze woonkamer en gang

maar opgeknapt, want dat was ook hoog nodig.

Meestal is de zomertijd een rustige tijd. Een mooie gelegenheid dus om iets te doen: een Bijbelstudie in het boek Openbaring. Acht weken lang kwamen tussen zes en tien mensen samen,

waarvan twee tieners. En nu willen er een aantal naar het kasteel in Angers toe om de beroemde wandtapijten van Openbaring te zien. Het boek dat eens verwarring en angst zaaide is nu het boek van Jezus dat zekerheid en moed inspireert.

Het thema voor dit jaar is: "Laat ons ja ja zijn!" Als discipel en als kerk willen we mensen zijn die zich aan hun (het) woord houden: (be)leven wat we geloven! Daarom hebben we ook de Jacobusbrief behandeld en gaan nu het boek van Ruth bekijken en daarna de eerste brief aan Timotheüs. Dit thema is natuurlijk uiterst belangrijk voor ons getuigenis vooral in huis bij onze kinderen!

"Wat ben jij gegroeid zeg!" Ja, dan hebben we het over Jan-Willem met zijn hese en overslaande stem (13 jaar). Hij zit nu in "de vierde" (hier tellen ze af, van 6 tot 1 en eindigen met terminaal). Hij is net de 1m60 voorbij geschoten. Sport is nog steeds niet zijn favoriete vak op school, hij doet liever aardrijkskunde/geschiedenis, Latijn en Duits.

In november was hij met zijn klas voor tien dagen in Wiesbaden en had het erg naar zijn zin. De leraren zijn gek op hem (hij doet namelijk leuk mee en is nieuwsgierig), en wij ook!

Sinds september zit Jack (10 jaar) ook op "Collège Christ-Roi", dezelfde school als zijn grote broer. Dit vindt hij een stuk leuker dan de basisschool. Ondanks dat hij het "kleintje" is, doet hij het erg goed op school. Hij vindt alles leuk, ook sport. Voor Engels had hij niet het hoogste cijfer van de klas... omdat hij meer zijn mond had open kunnen doen! Op school is hij misschien stil, maar thuis wil hij vaak ook wat zeggen. Gelukkig maar!

En wij ouders? Wij worden een dagje ouder en komen dichterbij de 50. Jody heeft regelmatig last van haar reuma, maar zonder te klagen. Zij wandelt graag met haar Chinese vriendin en vindt steeds meer voldoening in zondagschoolwerk. En tot het grote genoegen van iedereen, houdt ze van koken. Niet nodig om naar een restaurant te gaan.

Wij wensen jullie een gezegend nieuw jaar en dat jullie Gods grootheid en nabijheid steeds meer mogen beleven!

Hartelijk dank voor jullie betrokkenheid en steun!

Marc, Jody,
Jan-Willem &
Jack

Shaping Jesus, Shaping Europe

Onze werk wordt gefinancierd door giften.

Giften zijn belasting aftrekbaar via ECM:

www.ecm nederland.nl/geven

ABN Amro 474679039

Postbank 254997

o.v.v. "VAN EIJDEN"

ECM NL:

Postbus 861

7400 Deventer

0570 - 637 537

ecm nederland@ecmi.org

www.ecm nederland.nl